

Meditatief moment 13 oktober Bosbeskapel.

Welkom bij dit meditatieve moment van de Protestantse Gemeente Den Haag Zuidwest vanuit de Bosbeskapel.

Mijn naam is Sarie Talsma, ik ben lid van de Abdijkerk in Den Haag-Loosduinen.

De Gemeentekaars wordt nu aangestoken aan de Paaskaars.

We luisteren naar het “ Halleluja” van Handel gezongen door het Oxford Choir.

Het thema voor dit meditatieve moment is: “Naasten zijn”.

Het verhaal van de barmhartige Samaritaan heeft veel schilders geïnspireerd om er een div. schilderij van te maken. De schilderijen met de afbeelding van de man langs de kant van de weg hebben mij altijd getroffen. Maar ook schrijvers en dichters lieten zich door dit verhaal inspireren.

Bij dit thema koos ik een gedeelte uit het dagboek “Wijsheid en geloof” van Henri Nouwen met daarbij een kleine bewerking.

Het gaat over het lijden van de samenleving en hoe we daarin naasten kunnen zijn.

Het Bijbelgedeelte dat Henry Nouwen hierbij aangeeft is **Mattheus 22 : 34 tot 40.**

Nadat de Farizeeën hadden vernomen dat hij de Sadduceeën tot zwijgen had gebracht, kwamen ze bij elkaar. Om hem op de proef te stellen vroeg één van hen, een wetgeleerde: “Meester, wat is het grootste gebod in de wet?” Hij antwoordde: “Heb de Heer, uw God lief, met heel uw hart, met heel uw ziel en met heel uw verstand. Dat is het grootste en eerste gebod. Het tweede is daaraan gelijk: heb uw naaste lief als uzelf. Deze twee geboden zijn de grondslag van alles wat er in de Wet en de Profeten staat.

Tot zover deze lezing.

Bevolkingsgroepen hebben evenzeer te lijden als individuen.

Overal ter wereld worden grote groepen mensen vervolgd, mishandeld, misbruikt, ze worden het slachtoffer van vreselijke misdrijven en geweld.

U kent allemaal de beelden van vluchtelingenkampen en verwoestingen van dorpen en steden, van mensen die massaal op de vlucht zijn en onderweg veel ontberingen lijden, maar ook van het geweld dat in ons land plaats vindt.

Er zijn lijdende gezinnen, vriendengroepen, religieuze gemeenschappen, etnische groeperingen en volkeren. In het lijden van bevolkingsgroepen moeten we het lijden van Christus herkennen. Ook zij zijn genomen, gezegend, gebroken en gegeven aan de wereld. Als we elkaar aansporen om op het

hulpgeroep van deze mensen in te gaan en samen te werken aan gerechtigheid en vrede, dragen we zorg voor Christus die geleden heeft en gestorven is om de wereld te verlossen.

In Mattheus 22: 39 staat: “Heb uw naaste lief als uzelf. Maar wie is mijn naaste? Ons antwoord op die vraag is vaak: ‘Mijn naasten zijn alle mensen met wie ik op deze aarde samenleef, vooral degenen die ziek zijn, honger lijden, sterven en in nood verkeren’.

Dat is echter niet het antwoord dat Jezus geeft. Als Jezus het verhaal vertelt van de barmhartige Samaritaan, als antwoord op de vraag: ‘Wie is mijn naaste?’ , vraagt hij tot slot: ‘Wie van deze drie is naar uw mening de naaste geweest van de man die in handen van de rovers was gevallen?’ De naaste is niet de man die beroofd en half doodgeslagen langs de kant van de weg ligt, maar de Samaritaan. Die ging naar hem toe, goot olie en wijn op zijn wonden en verbond ze. Toen zette hij hem op zijn eigen rijdier en bracht hem naar een herberg, waar hij hem verder verzorgde.

Mijn naaste is degene die naar **mij** toekomt!

We worden naasten voor elkaar als we naar elkaar toe willen gaan.

Er zijn heel veel scheidingslijnen die de wereld verdelen: tussen gekleurde en witte mensen, tussen homo’s en hetero’s, jongeren en ouderen, zieken en gezonden, gevangenen en mensen in vrijheid, joden en niet joden, moslims en christenen, protestanten en katholieken en nog veel meer religieuze groeperingen.

Er valt veel te overbruggen. We zijn druk in de weer in onze eigen kring, bij onze eigen mensen en onze eigen zaken. Als we af en toe eens het initiatief nemen om over te steken en te zien wat er aan de andere kant gebeurt, dan zouden we naasten kunnen worden.

Iemand's naaste worden betekent dat je de afstand tussen jou en de ander overbrugt. Dat je over de scheidingslijnen heen stapt. Zolang we te ver van de ander verwijderd zijn en elkaar niet in de ogen kunnen kijken, ontstaan er allerlei verkeerde voorstellingen en ideeën. We geven mensen bijnamen, we maken grappen over hen, we bedelven hen onder onze vooroordelen. We vermijden direct contact, alsof ze onze tegenstanders zijn. Wat we over het hoofd zien is, dat ze op de zelfde manier liefhebben als wij, dat ze net als wij geven om hun kinderen, en net als wij ziek kunnen worden en sterven. We vergeten dat ze onze broeders en zusters zijn. We behandelen hen als dingen waarmee we kunnen doen en laten wat we willen.

Pas als we de moed hebben om over te steken en de ander in de ogen te

kijken, kunnen we zien dat we kinderen van de zelfde God zijn en allemaal deel uitmaken van de zelfde mensenfamilie, en naasten kunnen worden voor elkaar.

We luisteren nu naar het lied “Holy Holy is the Lord” van Schubert een arr. van Bullard, gezongen door het King’s College Choir.

**Ik lees u een gedicht voor van Greet Brokerhof – v.d. Waa:
“Op zoek naar houvast”.**

Als je struikelt, als je wankelt, als je in het donker tast,
dan probeer je steun te vinden, aan iets stevigs, een houvast.
En dan vind je soms een hand, van een mens die stevig staat.
Die jou uit de modder trekt en je steunt met raad en daad.

Als je struikelt, als je wankelt, als je naar beneden glijdt,
pak je alles waar je bij kunt, want je zoekt naar zekerheid.
Maar de strohalm biedt geen steun, en het touw blijkt los te zijn.
En dan val je soms nog meer, want je houvast blijkt maar schijn.

Als je struikelt, als je wankelt, als je bang bent of alleen,
dan probeer je troost te vinden bij de mensen om je heen.
En dan voel je soms een kracht – God mag weten waar vandaan –
als een windvlaag in je rug, als een steun om door te gaan.

Laten we met elkaar bidden.

God onze Vader, aanvaardt ons zoals we zijn, mensen die vaak het goede voor hebben met de mensen om ons heen, maar ook vaak te kort schieten. Die graag vreugde willen brengen, die liefdevol willen zijn naar anderen toe, die een last op hun schouders nemen van dierbaren. Maar Heer, soms houden wij het niet vol, en hebben ook wij steun nodig. De lasten die we meedragen met anderen worden soms te zwaar. Geef ons moed, kracht en wijsheid om naasten te zijn die mild en bewogen naar anderen omzien. Die grenzen over durven steken naar mensen die in het donker leven. Dat er ook mensen mogen zijn die **onze** naaste willen zijn.

Wees met allen die in ziekenhuizen en in de verzorging werken, met hen die overheidstaken uitvoeren in deze coronatijd. Heer, dat er ook naasten voor hen mogen zijn. Laat ons zo een weerspiegeling zijn van uw barmhartigheid. Dit vragen wij U in Jezus naam. Amen.

Tot slot luisteren we naar het lied “Were you there” een arr. van Hunt gezongen door het Oxford Choir.